Tesař - Asonance

(orig. Hmi + kapo II)

```
    Ami       G         Ami
1. Má jediná lásko, už tak dlouhý čas
                    G       Ami
   ve svém srdci stále tě mám.
                     C       G      Emi
   Já pochoval jsem otce i matku svou
      Ami          G       Ami
   a na světě jen tebe už mám.

2. Víš, kdybych mohla tenkrát se tvojí ženou stát,
   šťastně spolu mohli jsme žít,
   teď mužem mým je tesař, ach lásko má,
   a jemu navždy věrná chci být.

3. Věř mi můj milý, je pozdě, ty víš,
   moje srdce nesmíš už chtít.
   Děťátko krásné v mé kolébce spí,
   musíš zpátky sám odejít.

4. Zanech svého muže, ach lásko má,
   snad nechceš zůstat navždy chudobná.
   Pojď, odpluj se mnou přes moře na sever,
   on nemůže ti dát to co já.

5. A co bys můj milý, co moh' bys mi dát,
   kdybych s tebou chtěla odejít?
   Snad dal bys mi šaty a nádherný dům,
   co s tesařem bych nemohla mít.

6. Šest krásných lodí já na moři mám,
   sedmá v přístavu vyčkává
   a sto patnáct mužů na jejich palubách
   tvé rozkazy očekává.

7. Pojď, oblékni roucho zlatem protkané
   a přes boky dej stříbrný pás
   a dítě své se svým mužem zanechej,
   vždyť svět má pro nás tisíce krás.

8. Tu pozvedla z kolébky děťátko své
   hořké slzy jí smáčely tvář:
   Buď sbohem mé dítě, Bůh tě opatruj
   já vícekrát už nespatřím vás.

9. Už nádherná loď plachty své napíná,
   zářivé plachty z hedvábí má
   a na moře široké směr nabírá
   a na ní láska má a já.

10. Však nepřešel měsíc a nepřešel den,
    vím nemohlo to déle být,
    když dívka tak hořce začla naříkat
    a nemohlo jí nic utišit.

11. Proč jenom pláčeš, ach lásko má,
    vždyť máš tu vše co můžeš si přát.
    Pro tesaře snad pláčeš, či pro dítě své,
```

co nechala jsi v kolébce spát?

12. Já nepláču pro svého tesaře,
nepláču ani pro dítě své.
Já nad sebou teď pláču, ach lásko má,
že zlákalo mě bohatství tvé.

13. Však nepřešel týden a nepřešel den,
vím nemohlo to déle být,
když obloha tmavne jako nejtmavší noc
a před bouří se není kam skrýt.

14. Už běsnící bouře lodí kymácí,
rve vítr cáry plachet bělostných
a nad černým obzorem hrom burácí,
hlas moře zní jak démonů smích.

15. Pak poslední vlna loď na bok pokládá
a stěžeň jako stéblo ohýbá
a do temných hlubin se loď propadá
a s ní i láska má a já.

16. Ach pohlédni vzhůru na tu nádhernou zář
a co ta zlatá brána znamená?
To je brána nebes, ach lásko má,
však pro nás navěky zavřená.

17. A co je to tam v dálce, mám strach lásko má,
co tak temné a tak hrozné může být?
To je brána pekel, ach lásko má,
tam oba dva teď musíme jít.